

Arrest

nr. 102 011 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012 en om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 6 november 2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*)

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor eerste verwerende partij, en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juli 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 16 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 31 juli 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 24 oktober 2012.

1.3. Op 30 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 31 oktober 2012 aangetekend verzonden.

1.4. Op 6 november 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de hoofdstad Kabul afkomstig te zijn. U bent een Sikh van etnische origine. Sinds uw tweede levensjaar bent u blind.

In januari 2010 bent u gehuwd met K.P. (...) (CGVS xxx, O.V.xxx). Uw vrouw verloor een been toen zij nog kind was. Jullie woonden in Karte Parwan op het adres waar u de afgelopen dertig jaar heeft gewoond. Uw vader had een stoffenwinkel. Zelf bleef u, net als uw vrouw, meestal binnenshuis. Als jullie buiten kwamen, werden jullie uitgelachen en aangevallen door moslims. Uw vader kon niet langer voor jullie zorgen en regelde jullie vertrek uit Afghanistan.

Een smokkelaar bracht jullie naar de luchthaven van Kabul waar jullie een eerste van twee vluchten namen. Via een u onbekende reisweg zijn jullie naar België gekomen. Op 16/07/2012 gingen u en uw vrouw asiel vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar jullie het bijzonder moeilijk hadden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw jullie Afghaans identiteitsdocument (taskara) en huwelijksakte voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst kon tijdens het gehoor worden vastgesteld dat u en uw vrouw zo goed als geen kennis hebben van de recente geschiedenis van de stad Kabul. Hoewel u tijdens de periode van de mujahedin in Kabul zou hebben gewoond, weet u nauwelijks iets over de personen die strijd leverden in en rond de Kabul. Zo is het opmerkelijk dat u geen van de mujahedinpartijen die toen actief waren bij

naam kent (CGVS, p.3). Zelfs als u gevraagd wordt of u al gehoord heeft van de partij Jamiat-e Islami, blijkt dit niet zo te zijn (CGVS, p.7). Er kan nochtans aangenomen worden dat ook een blinde die opgegroeid is in Afghanistan doorheen de gesprekken met/van familieleden of kennissen wel een en ander vernomen moet hebben van het reilen en zeilen in het land waarin hij woont. U noemt wel namen van leiders van deze partijen maar u lijkt over deze mensen nauwelijks iets te weten. Zo weet u niet dat Dostum een Uzbeek is, noch weet u uit welke regio van Afghanistan hij afkomstig is (CGVS, p.3). Over Gulbuddin Hekmatyar zegt u niet meer dan dat hij een leider van de mujahedin was (CGVS, p.3) en als u het over Rabbani heeft, zegt u slechts te denken dat hij ooit president van Afghanistan was (CGVS, p.3). Ook uw vrouw heeft hier nauwelijks enige informatie over. Gevraagd naar de namen van de leiders die in Kabul actief waren, herinnert zij zich slechts de naam Hekmatyar. Zij weet niet tot welke etnie hij behoort noch kan zij iets over de man vertellen (CGVS, vrouw, p.5). Nochtans vuurde de man ondermeer talloze raketten af op de gurdwara's in de wijk Shur Bazar en zal hij, al was het maar om deze reden, herinnerd worden door de Kabulse sikhs en hindoes. Dostum is haar onbekend en over Ahmad Shah Massoud heeft zij nauwelijks enige informatie (CGVS, vrouw, p.5). Voor iemand die zegt in Afghanistan woonachtig te zijn geweest, is dit geheel ongeloofwaardig. Voorts kent zij behalve Mullah Omar geen van de leiders van de door jullie zo gevreesde Taliban bij naam (CGVS, vrouw, p.6,7) en blijkt dat zij ook de naam van de religieuze politie van de Taliban (Amr Bil Marouf) of van de Talibanradio (Radio Shariat) niet kent (CGVS, vrouw, p.7). Hoe het Talibanregime ten val werd gebracht, is haar voorts geheel onduidelijk. Uw vrouw stelt dat de Amerikaanse troepen slag leverden met de Taliban en hen verjoegen (CGVS, vrouw, p.7), terwijl uit de info blijkt dat het de strijders van de Noordelijke Alliantie waren die de stad innamen, weliswaar geholpen door Amerikaanse luchtaanvallen die de Taliban danig verzwakten. Als uw vrouw gevraagd wordt of Afgaanse strijders betrokken waren bij de bevrijding van Kabul, zegt zij dat ze dit niet weet (CGVS, vrouw, p.7). Het is zeer merkwaardig dat een inwoner van Kabul geen doorleefd relaas kan brengen over dit soort zaken.

Verder blijkt u allesbehalve vertrouwd met de namen van personen die in een recent verleden een belangrijke rol hebben gespeeld in de hoofdstad. Zo weet u niet welke functie Din Mohammad uitvoerde. Nochtans was hij van 2005 tot 2009 de gouverneur van de provincie Kabul, zoals u zelf aangeeft een belangrijke functie die de houder ervan veel macht geeft (CGVS, p.4). De naam Mohammad Anwar Jegdalak is u niet bekend (CGVS, p.6), hoewel hij in 2003 burgemeester van de hoofdstad werd. Omwille van zijn aandeel in de feiten te Sher Pur, waar honderden huizen met zijn toestemming met de grond gelijk werden gemaakt om plaats te maken voor luxueuze huizen van (voormalige) krijgsheren. Het is merkwaardig dat uw vrouw deze wijk Sher Pur, volgens de info nochtans gelegen op korte afstand van Karte Parwan, niet kent (CGVS, vrouw, p.10). Verder weet u dat Abdul Basir Salangi de politiechef van Kabul was maar u weet niet dat hij eveneens omwille van dezelfde feiten (de illegale onteigening van honderden families in Sher Pur) uit zijn functie werd ontheven (CGVS, p.3). Ook enkele incidenten uit een recent verleden zijn u onbekend. Zo heeft u geen weet van de moord op parlamentslid Mowlawi Mohammad Islam Mohammadi (CGVS, p.10). Deze man was eertijds de Talibangouverneur van Bamyan toen daar de Boeddha's werden vernietigd. In 2007 werd hij nabij zijn huis in (uw wijk) Karte Parwan neergeschoten (CGVS, p.6). Voorts bent u niet op de hoogte van de aanval op 19/08/2011 op het British Council kantoor, gelegen in Karte Parwan (CGVS, p.7,8). Bij een bomexplosie en de daaropvolgende vuurgevechten tussen aanvallers en ordehandhavers vielen acht doden. Dat u over dergelijke feiten niets weet, is opnieuw een aanwijzing dat u niet in Karte Parwan heeft gewoond.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat jullie geografische kennis van de stad en provincie waar jullie altijd zouden hebben gewoond, bijzonder beperkt is. Zo stelt uw vrouw dat haar vader een winkel had in Azar Gul. Waar in de stad Azar Gul gelegen is, weet zij evenwel niet (CGVS, vrouw, p.11). Baghe-e Zanana, een park dat aan Karte Parwan grenst, kan zij niet situeren (CGVS, vrouw, p.6). De bekende plaats Bibi Mahru, de heuvel die een uitzicht biedt op Wazir Akbar Khan, is zowel u (CGVS, p.4) als uw vrouw (CGVS, vrouw, p.6) onbekend. Ook van het door de Russen aangelegde zwembad boven de heuvel, dat in de tijd van de mujahedin en de Taliban bekend stond als executieplaats, heeft uw vrouw nog niet gehoord (CGVS, vrouw, p.6). Ook Kohi Ali Abad kent u niet (CGVS, p.4). Nochtans ligt uw wijk Karte Parwan aan de voet van deze berg en kan verondersteld worden dat deze term weleens over de tong van uw familieleden of kennissen ging. Verder kent uw vrouw Deh Mazang, de wijk waar ook de dierentuin van Kabul is, niet (CGVS, vrouw, p.6). Het verschil tussen Karte Parwan en de provincie Parwan lijkt zij ook niet te kennen. Eerst stelt zij afkomstig te zijn van de provincie Parwan (zoals haar taskara aangeeft) waarna zij haar verklaringen wijzigt en verklaart dat ze van de wijk Karte Parwan is (CGVS, vrouw, p.2). Zij zegt dat ze de provincie Parwan wel kent maar tegelijk meent zij dat Charikar, volgens de info de hoofdstad van Parwan, "een beetje verder" is dan Parwan (CGVS, vrouw, p.2). Geconfronteerd met de namen van de hoofdstad grenzende districten Bagrami en Qarabagh, blijkt zij ook deze niet te kennen (CGVS, p.10). Van Paghman zegt zij al gehoord te hebben maar zij heeft geen idee waarom dit district van Kabul zo bekend is bij de inwoners van de hoofdstad (CGVS, p.10).

Ook Bagram, het district van Parwan dat weliswaar op veertig kilometer van Kabul gelegen is maar zeer bekend is omwille van de daar aanwezige gevangenis en luchtmachtbasis van de Amerikaanse troepen, kent zij niet (CGVS, vrouw, p.10). Dat jullie werkelijk in Afghanistan gewoond hebben, dient dan ook zeer ernstig te worden betwijfeld.

Verder zijn jullie op diverse punten onduidelijk over de situatie van de Sikhs in Afghanistan. U stelt bijvoorbeeld dat u Pritpal Singh kende, in 2010 nog kandidaat voor de parlementsverkiezingen, maar u weet niets over zijn handicap of over de oorzaak van deze handicap (CGVS, p.5). De man zou volgens de info in 1987 het slachtoffer van een raketaanval geworden zijn. U verklaart verder dat u in de gurdwara in België vernam dat de man recent bij een bomexplosie om het leven kwam. U weet evenwel niet dat dit in Samangan gebeurde. U argumenteert dat u het niet echt gevolgd heeft, wat opmerkelijk is daar hij toch één van de leiders van uw gemeenschap was (CGVS, p.5). Voorts stellen u en uw vrouw Anar Kali, die in 2010 verkozen geraakte en in het parlement zetelt, te kennen. Uw vrouw kan zelfs niet verduidelijken of zij een Sikh dan wel een Hindoe is (CGVS, vrouw, p.9). Zelf zegt u dat Anar Kali een Hindoe is (CGVS, p.5), wat door de aanwezige informatie wordt tegengesproken. Dat haar volledige naam Anar Kali Kaur luidt (en nogmaals een bewijs voor het feit dat ze Sikh is), lijkt u overigens niet te weten (CGVS, p.6). Het is merkwaardig dat u en uw vrouw mensen als Pritpal Singh en Anar Kali zouden kennen maar anderzijds nauwelijks of verkeerde informatie over deze mensen hebben. Overigens mag het verbazen dat u en uw vrouw (CGVS, vrouw, p.8,9) geen stem voor een van deze twee kandidaten zouden hebben uitgebracht. Als u werkelijk tot deze minderheid van Afghaanse Sikhs in Kabul zou hebben behoord, zou mogen worden verwacht dat u de mensen die iets aan de situatie van de Sikhs willen doen, kent. Verder is het opmerkelijk dat uw vrouw niet op de hoogte is van het feit dat de crematieplaats Qalacha in een recent verleden grondig werd gerenoveerd door de Afghaanse overheid (CGVS, vrouw, p.9). Dat de vrouwen nooit naar deze plaats gaan, biedt hiervoor geen afdoende verklaring.

Nog andere verklaringen tonen aan dat jullie niet in Kabul hebben gewoond. Zo is het merkwaardig dat u moet nadenken vooraleer u zich herinnert waar in Kabul u woonde in de tijd van de mujahedin. Vervolgens zegt u dat u denkt dat het in het huis nabij de gurdwara was (CGVS, p.3). Verwacht mag worden dat u op dergelijke vraag een duidelijk antwoord geeft. Eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw meent dat zij dertien of veertien jaar oud was toen de Taliban in Kabul aan de macht kwamen. Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat zij in 1996, het jaar dat de Taliban Kabul veroverden, al twintig jaar oud was, stelt zij louter dat het mogelijk is en dat men dergelijke zaken niet bijhoudt (CGVS, vrouw, p.7). Het lijkt evenwel niet aannemelijk dat uw vrouw zich dusdanig zou vergissen wat dit soort dingen betreft.

Nog tijdens het gehoor van uw vrouw stelt zij Dari te hebben geleerd via haar contacten met moslims. Echter, wanneer haar wordt gevraagd wie die vrienden of kennissen zijn waarmee zij praatte, blijft zij het antwoord schuldig. Slechts de naam van een poetsvrouw (Gul Zari) zegt zij zich te herinneren (CGVS, vrouw, p.7). Gevraagd naar namen van andere moslims, geeft zij er geen (CGVS, vrouw, p.7,8). Het is niet geloofwaardig dat een persoon die altijd in Kabul zou hebben gewoond, over dergelijke zaken geen spontaner relaas kan brengen.

Verder blijkt dat jullie de Afghaanse kalender slechts beperkt machtig zijn. Uw vrouw verklaart, na enig nadenken, dat ze in 1358 (1979) geboren is. Wanneer het Commissariaat-generaal opmerkt dat dit niet overeenstemt met haar geboortedatum volgens de Westerse kalender, moet zij dit herzien en zegt zij in 1355 (1976) geboren te zijn (CGVS, vrouw, p.3). Welk jaar het heden is volgens de Afghaanse kalender en in welk jaar zij Afghanistan verliet, kan zij niet zeggen (CGVS, vrouw, p.3). Zelf stelt u twee keer dat de maand assad de maand saratan voorafgaat (CGVS, p.2), terwijl het net omgekeerd is en situeert u het leiderschap van Najibullah in 1375 (1996), terwijl de man in 1992 al moest aftreden.

Verder lijkt uw vrouw niet geheel op de hoogte van een aantal evidente zaken met betrekking tot de moslimbevolking van Kabul en Afghanistan. Zo zegt zij dat er veel Pansjiri's in Kabul wonen maar op de vraag of Pansjiri's Tadzjieken zijn, stelt zij dit niet te weten (CGVS, vrouw, p.8). Op de vraag of er sjiitische moslims in Kabul wonen, antwoordt zij dat dit het geval is maar ze kan niet verduidelijken welke bevolkingsgroepen dan de sjiitische geloofsstrekking aanhangen (CGVS, vrouw, p.8). Verder weet zij niet in welke wijken van Kabul de Hazarabevolking hoofdzakelijk gehuisvest is (CGVS, vrouw, p.8) en op de vraag waarom de Hazara's in het verleden altijd problemen kenden met de andere bevolkingsgroepen van Afghanistan, kan zij wederom geen antwoord geven (CGVS, vrouw, p.8).

Ook het feit dat jullie geen enkele informatie over jullie reisweg wensen te geven, versterkt het vermoeden dat jullie vanuit een ander land dan Afghanistan naar België zijn gereisd. U zegt dat jullie in Kabul een vliegtuig namen maar u weet niet waar het vliegtuig landde (CGVS, p.3). Dit is weinig geloofwaardig. Ook over het vervolg van uw reisweg zegt u helemaal niets te weten (CGVS, p.3). U stelt niet te weten waar een tweede vliegtuig u naartoe bracht (CGVS, p.3). Uw vrouw voegt er aan toe dat jullie ook niet weten met welke paspoorten of onder welke naam of nationaliteit jullie deze reis

maakten (CGVS, vrouw, p.4). Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een luchthaven systematisch worden gevoerd, is dergelijke voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Dit alles versterkt de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag alleen maar.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, m.n. uw ontvoering en de beenbreuk die uw grootmoeder opliep, geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het

verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. De taskara's van u en van uw vrouw dateren respectievelijk van 1989 en 1979 en leveren bijgevolg geen bewijs voor jullie verblijf in Afghanistan in de afgelopen decennia. De huwelijksakte zou zijn afgeleverd door de gurdwara van Karte Parwan. Dergelijk document kan uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de hoofdstad Kabul afkomstig te zijn. U bent een Sikh van etnische origine. Op jonge leeftijd verloor u een been bij een raketaanval. U gaat sindsdien als mindervalide door het leven.

In januari 2010 bent u gehuwd met S.P. (...) (CGVS xxx, O.V. xxx). Uw man is blind sinds zijn tweede levensjaar. Jullie woonden in Karte Parwan op het adres waar uw man de afgelopen dertig jaar woonde, namelijk in het huis van zijn ouders. Uw schoonvader had een stoffenwinkel. Zelf bleef u, net als uw man, meestal binnenshuis. Als jullie buiten kwamen, werden jullie uitgelachen en aangevallen door moslims. Uw schoonvader wou niet langer in jullie levensonderhoud voorzien en regelde jullie vertrek uit Afghanistan.

Een smokkelaar bracht jullie naar de luchthaven van Kabul waar jullie een eerste van twee vluchten namen. Via een u onbekende reisweg zijn jullie naar België gekomen. Op 16/07/2012 gingen u en uw man asiel vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar jullie het bijzonder moeilijk hadden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw man jullie Afghaans identiteitsdocument (taskara) en huwelijksakte voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man. In de beslissing van uw man wordt uitgelegd waarom deze asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te

worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwillen van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielerelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst kon tijdens het gehoor worden vastgesteld dat u en uw vrouw zo goed als geen kennis hebben van de recente geschiedenis van de stad Kabul. Hoewel u tijdens de periode van de mujahedin in Kabul zou hebben gewoond, weet u nauwelijks iets over de personen die strijd leverden in en rond de Kabul. Zo is het opmerkelijk dat u geen van de mujahedinpartijen die toen actief waren bij naam kent (CGVS, p.3). Zelfs als u gevraagd wordt of u al gehoord heeft van de partij Jamiat-e Islami, blijkt dit niet zo te zijn (CGVS, p.7). Er kan nochtans aangenomen worden dat ook een blinde die opgegroeid is in Afghanistan doorheen de gesprekken met/van familieleden of kennissen wel een en ander vernomen moet hebben van het reilen en zeilen in het land waarin hij woont. U noemt wel namen van leiders van deze partijen maar u lijkt over deze mensen nauwelijks iets te weten. Zo weet u niet dat Dostum een Uzbeek is, noch weet u uit welke regio van Afghanistan hij afkomstig is (CGVS, p.3). Over Gulbuddin Hekmatyar zegt u niet meer dan dat hij een leider van de mujahedin was (CGVS, p.3) en als u het over Rabbani heeft, zegt u slechts te denken dat hij ooit president van Afghanistan was (CGVS, p.3). Ook uw vrouw heeft hier nauwelijks enige informatie over. Gevraagd naar de namen van de leiders die in Kabul actief waren, herinnert zij zich slechts de naam Hekmatyar. Zij weet niet tot welke etnie hij behoort noch kan zij iets over de man vertellen (CGVS, vrouw, p.5). Nochtans vuurde de man ondermeer talloze raketten af op de gurdwara's in de wijk Shur Bazar en zal hij, al was het maar om deze reden, herinnerd worden door de Kabulse sikhs en hindoes. Dostum is haar onbekend en over Ahmad Shah Massoud heeft zij nauwelijks enige informatie (CGVS, vrouw, p.5). Voor iemand die zegt in Afghanistan woonachtig te zijn geweest, is dit geheel ongeloofwaardig. Voorts kent zij behalve Mullah Omar geen van de leiders van de door jullie zo gevreesde Taliban bij naam (CGVS, vrouw, p.6,7) en blijkt dat zij ook de naam van de religieuze politie van de Taliban (Amr Bil Marouf) of van de Talibanradio (Radio Shariat) niet kent (CGVS, vrouw, p.7). Hoe het Talibanregime ten val werd gebracht, is haar voorts geheel onduidelijk. Uw vrouw stelt dat de Amerikaanse troepen slag leverden met de Taliban en hen verjoegen (CGVS, vrouw, p.7), terwijl uit de info blijkt dat het de strijders van de Noordelijke Alliantie waren die de stad innamen, weliswaar geholpen door Amerikaanse luchtaanvallen die de Taliban danig verzwakten. Als uw vrouw gevraagd wordt of Afgaanse strijders betrokken waren bij de bevrijding van Kabul, zegt zij dat ze dit niet weet (CGVS, vrouw, p.7). Het is zeer merkwaardig dat een inwoner van Kabul geen doorleefd relaas kan brengen over dit soort zaken.

Verder blijkt u allesbehalve vertrouwd met de namen van personen die in een recent verleden een belangrijke rol hebben gespeeld in de hoofdstad. Zo weet u niet welke functie Din Mohammad uitvoerde. Nochtans was hij van 2005 tot 2009 de gouverneur van de provincie Kabul, zoals u zelf aangeeft een belangrijke functie die de houder ervan veel macht geeft (CGVS, p.4). De naam Mohammad Anwar Jegdalak is u niet bekend (CGVS, p.6), hoewel hij in 2003 burgemeester van de hoofdstad werd. Omwillen van zijn aandeel in de feiten te Sher Pur, waar honderden huizen met zijn toestemming met de grond gelijk werden gemaakt om plaats te maken voor luxueuze huizen van (voormalige) krijgsheren. Het is merkwaardig dat uw vrouw deze wijk Sher Pur, volgens de info nochtans gelegen op korte afstand van Karte Parwan, niet kent (CGVS, vrouw, p.10). Verder weet u dat Abdul Basir Salangi de politiechef van Kabul was maar u weet niet dat hij eveneens omwillen van dezelfde feiten (de illegale onteigening van honderden families in Sher Pur) uit zijn functie werd ontheven (CGVS, p.3). Ook enkele incidenten uit een recent verleden zijn u onbekend. Zo heeft u geen weet van de moord op parlamentslid Mowlawi Mohammad Islam Mohammadi (CGVS, p.10). Deze man was eertijds de Talibangouverneur van Bamyan toen daar de Boeddha's werden vernietigd. In 2007 werd hij nabij zijn huis in (uw wijk) Karte Parwan neergeschoten (CGVS, p.6). Voorts bent u niet op de hoogte van de aanval op 19/08/2011 op het British Council kantoor, gelegen in Karte Parwan (CGVS, p.7,8). Bij een bomexplosie en de daaropvolgende vuurgevechten tussen aanvallers en ordehandhavers vielen acht doden. Dat u over dergelijke feiten niets weet, is opnieuw een aanwijzing dat u niet in Karte Parwan heeft gewoond.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat jullie geografische kennis van de stad en provincie waar jullie altijd zouden hebben gewoond, bijzonder beperkt is. Zo stelt uw vrouw dat haar vader een winkel had in Azar Gul. Waar in de stad Azar Gul gelegen is, weet zij evenwel niet (CGVS, vrouw, p.11). Baghe-e Zanana, een park dat aan Karte Parwan grenst, kan zij niet situeren (CGVS, vrouw, p.6). De bekende plaats Bibi Mahru, de heuvel die een uitzicht biedt op Wazir Akbar Khan, is zowel u (CGVS, p.4) als uw vrouw (CGVS, vrouw, p.6) onbekend. Ook van het door de Russen aangelegde zwembad boven de heuvel, dat in de tijd van de mujahedin en de Taliban bekend stond als executieplaats, heeft uw vrouw nog niet gehoord (CGVS, vrouw, p.6). Ook Kohi Ali Abad kent u niet (CGVS, p.4). Nochtans

ligt uw wijk Karte Parwan aan de voet van deze berg en kan verondersteld worden dat deze term weleens over de tong van uw familieleden of kennissen ging. Verder kent uw vrouw Deh Mazang, de wijk waar ook de dierentuin van Kabul is, niet (CGVS, vrouw, p.6). Het verschil tussen Karte Parwan en de provincie Parwan lijkt zij ook niet te kennen. Eerst stelt zij afkomstig te zijn van de provincie Parwan (zoals haar taskara aangeeft) waarna zij haar verklaringen wijzigt en verklaart dat ze van de wijk Karte Parwan is (CGVS, vrouw, p.2). Zij zegt dat ze de provincie Parwan wel kent maar tegelijk meent zij dat Charikar, volgens de info de hoofdstad van Parwan, "een beetje verder" is dan Parwan (CGVS, vrouw, p.2). Geconfronteerd met de namen van de hoofdstad grenzende districten Bagrami en Qarabagh, blijkt zij ook deze niet te kennen (CGVS, p.10). Van Paghman zegt zij al gehoord te hebben maar zij heeft geen idee waarom dit district van Kabul zo bekend is bij de inwoners van de hoofdstad (CGVS, p.10). Ook Bagram, het district van Parwan dat weliswaar op veertig kilometer van Kabul gelegen is maar zeer bekend is omwille van de daar aanwezige gevangenis en luchtmachtbasis van de Amerikaanse troepen, kent zij niet (CGVS, vrouw, p.10). Dat jullie werkelijk in Afghanistan gewoond hebben, dient dan ook zeer ernstig te worden betwijfeld.

Verder zijn jullie op diverse punten onduidelijk over de situatie van de Sikhs in Afghanistan. U stelt bijvoorbeeld dat u Pritpal Singh kende, in 2010 nog kandidaat voor de parlementsverkiezingen, maar u weet niets over zijn handicap of over de oorzaak van deze handicap (CGVS, p.5). De man zou volgens de info in 1987 het slachtoffer van een raketaanval geworden zijn. U verklaart verder dat u in de gurdwara in België vernam dat de man recent bij een bomexplosie om het leven kwam. U weet evenwel niet dat dit in Samangan gebeurde. U argumenteert dat u het niet echt gevolgd heeft, wat opmerkelijk is daar hij toch één van de leiders van uw gemeenschap was (CGVS, p.5). Voorts stellen u en uw vrouw Anar Kali, die in 2010 verkozen geraakte en in het parlement zetelt, te kennen. Uw vrouw kan zelfs niet verduidelijken of zij een Sikh dan wel een Hindoe is (CGVS, vrouw, p.9). Zelf zegt u dat Anar Kali een Hindoe is (CGVS, p.5), wat door de aanwezige informatie wordt tegengesproken. Dat haar volledige naam Anar Kali Kaur luidt (en nogmaals een bewijs voor het feit dat ze Sikh is), lijkt u overigens niet te weten (CGVS, p.6). Het is merkwaardig dat u en uw vrouw mensen als Pritpal Singh en Anar Kali zouden kennen maar anderzijds nauwelijks of verkeerde informatie over deze mensen hebben. Overigens mag het verbazen dat u en uw vrouw (CGVS, vrouw, p.8,9) geen stem voor een van deze twee kandidaten zouden hebben uitgebracht. Als u werkelijk tot deze minderheid van Afghaanse Sikhs in Kabul zou hebben behoord, zou mogen worden verwacht dat u de mensen die iets aan de situatie van de Sikhs willen doen, kent. Verder is het opmerkelijk dat uw vrouw niet op de hoogte is van het feit dat de crematieplaats Qalacha in een recent verleden grondig werd gerenoveerd door de Afghaanse overheid (CGVS, vrouw, p.9). Dat de vrouwen nooit naar deze plaats gaan, biedt hiervoor geen afdoende verklaring.

Nog andere verklaringen tonen aan dat jullie niet in Kabul hebben gewoond. Zo is het merkwaardig dat u moet nadenken vooraleer u zich herinnert waar in Kabul u woonde in de tijd van de mujahedin. Vervolgens zegt u dat u denkt dat het in het huis nabij de gurdwara was (CGVS, p.3). Verwacht mag worden dat u op dergelijke vraag een duidelijk antwoord geeft. Eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw meent dat zij dertien of veertien jaar oud was toen de Taliban in Kabul aan de macht kwamen. Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat zij in 1996, het jaar dat de Taliban Kabul veroverden, al twintig jaar oud was, stelt zij louter dat het mogelijk is en dat men dergelijke zaken niet bijhoudt (CGVS, vrouw, p.7). Het lijkt evenwel niet aannemelijk dat uw vrouw zich dusdanig zou vergissen wat dit soort dingen betreft.

Nog tijdens het gehoor van uw vrouw stelt zij Dari te hebben geleerd via haar contacten met moslims. Echter, wanneer haar wordt gevraagd wie die vrienden of kennissen zijn waarmee zij praatte, blijft zij het antwoord schuldig. Slechts de naam van een poetsvrouw (Gul Zari) zegt zij zich te herinneren (CGVS, vrouw, p.7). Gevraagd naar namen van andere moslims, geeft zij er geen (CGVS, vrouw, p.7,8). Het is niet geloofwaardig dat een persoon die altijd in Kabul zou hebben gewoond, over dergelijke zaken geen spontaner relaas kan brengen.

Verder blijkt dat jullie de Afghaanse kalender slechts beperkt machtig zijn. Uw vrouw verklaart, na enig nadenken, dat ze in 1358 (1979) geboren is. Wanneer het Commissariaat-generaal opmerkt dat dit niet overeenstemt met haar geboortedatum volgens de Westerse kalender, moet zij dit herzien en zegt zij in 1355 (1976) geboren te zijn (CGVS, vrouw, p.3). Welk jaar het heden is volgens de Afghaanse kalender en in welk jaar zij Afghanistan verliet, kan zij niet zeggen (CGVS, vrouw, p.3). Zelf stelt u twee keer dat de maand assad de maand saratan voorafgaat (CGVS, p.2), terwijl het net omgekeerd is en situeert u het leiderschap van Najibullah in 1375 (1996), terwijl de man in 1992 al moest aftreden.

Verder lijkt uw vrouw niet geheel op de hoogte van een aantal evidente zaken met betrekking tot de moslimbevolking van Kabul en Afghanistan. Zo zegt zij dat er veel Pansjiri's in Kabul wonen maar op de vraag of Pansjiri's Tadzjieken zijn, stelt zij dit niet te weten (CGVS, vrouw, p.8). Op de vraag of er sjiitische moslims in Kabul wonen, antwoordt zij dat dit het geval is maar ze kan niet verduidelijken welke bevolkingsgroepen dan de sjiitische geloofsstrekking aanhangen (CGVS, vrouw, p.8). Verder

weet zij niet in welke wijken van Kabul de Hazarabevolking hoofdzakelijk gehuisvest is (CGVS, vrouw, p.8) en op de vraag waarom de Hazara's in het verleden altijd problemen kenden met de andere bevolkingsgroepen van Afghanistan, kan zij wederom geen antwoord geven (CGVS, vrouw, p.8).

Ook het feit dat jullie geen enkele informatie over jullie reisweg wensen te geven, versterkt het vermoeden dat jullie vanuit een ander land dan Afghanistan naar België zijn gereisd. U zegt dat jullie in Kabul een vliegtuig namen maar u weet niet waar het vliegtuig landde (CGVS, p.3). Dit is weinig geloofwaardig. Ook over het vervolg van uw reisweg zegt u helemaal niets te weten (CGVS, p.3). U stelt niet te weten waar een tweede vliegtuig u naartoe bracht (CGVS, p.3). Uw vrouw voegt er aan toe dat jullie ook niet weten met welke paspoorten of onder welke naam of nationaliteit jullie deze reis maakten (CGVS, vrouw, p.4). Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een luchthaven systematisch worden gevoerd, is dergelijke voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Dit alles versterkt de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag alleen maar.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, m.n. uw ontvoering en de beenbreuk die uw grootmoeder opliep, geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te

oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. De taskara's van u en van uw vrouw dateren respectievelijk van 1989 en 1979 en leveren bijgevolg geen bewijs voor jullie verblijf in Afghanistan in de afgelopen decennia. De huwelijksakte zou zijn afgeleverd door de gurdwara van Karte Parwan. Dergelijk document kan uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde / de persoon die verklaart te heten S.P. (...)

geboren te Kabul, op (in) 01.01.1972

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31.10.2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, V van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten K.P. (...) geboren te Kabul, op (in) 01.01.1976 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31.10.2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de gegrondheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook bij wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na het aanhalen van een samenvatting van de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij de eerste verzoekende partij ervan blijkt uit te gaan dat de bestreden beslissingen genomen zijn ten aanzien van hemzelf en zijn broer, stellen verzoekers dat de desbetreffende motivering in strijd is met de wettelijke motiveringsplicht. Volgend op een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht stellen verzoekers dat in het motiverend gedeelte van de voornoemde beslissingen allerhande argumenten worden aangehaald ter staving van het feit dat verzoekers bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd omtrent hun verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituaties. Verzoekers stellen dat het hierbij opmerkelijk is dat niet of nauwelijks rekening wordt gehouden met de handicap van beide personen en zulks nergens als bepalende factor in rekening wordt genomen wanneer verzoekers niet altijd even adequaat op de omgevingsvragen konden antwoorden en niet altijd op de hoogte zijn welke politieke gebeurtenissen zich op een bepaald ogenblik hebben afgespeeld. Zij vervolgen dat nergens in rechte wordt gemotiveerd waarom verzoeker en zijn broer niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Na het definiëren van een 'vluchteling', argumenteren verzoekers dat ondanks het feit dat door hen uitvoerig werd ingegaan op de conflicten die heersen in het land van herkomst en de onveilige situatie waar zij bij hun terugkomst mee werden geconfronteerd, nergens wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers menen dat verzoeker duidelijk tot een etnische minderheid behoort in een land van conflicten en niet kan rekenen op bescherming van zijn land. Na een uiteenzetting over de subsidiaire bescherming, argumenteren verzoekers dat ook dienaangaande nergens wordt gerefereerd aan de specifieke handicap van verzoekers, dat nochtans in het kader van de subsidiaire bescherming – rekening houdende met het feit dat verzoekers bij een verwijdering naar Afghanistan zouden dienen terug te keren – rekening gehouden met de specifieke eigenschappen van verzoekers. Verzoekers stellen dat zij zich geenszins zonder de hulp van derden kunnen verplaatsen en zouden telkenmale op derden zijn aangewezen om zich in veiligheid te stellen. Verzoekers vervolgen dat de standaardformulering '*verder komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*' op geen wijze rekening houdt met de visuele en fysieke handicap van betrokkenen, wat nochtans in toepassing van de subsidiaire bescherming haar rol dient te kennen, dat de beschermingsregel de mogelijkheid moet nagaan of verzoekers zich in hun land van herkomst, minstens het land waartoe zij zouden gebracht worden bij een repatriëring, 'hen in staat stelt hen voldoende bescherming te bieden'. Verzoekers menen als minderheid in Afghanistan, niet geruggesteund door de overheid en geconfronteerd met de onveilige toestand in Kaboel, afdoende dient gemotiveerd te worden waarom *in casu* de subsidiaire bescherming niet wordt toegepast, dat de bijkomende bescherming wordt toegekend aan vluchtelingen die niet onder de strikte voorwaarden van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag vallen maar toch een bescherming van een andere staat nodig hebben omdat er een reëel risico is voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het herkomstland. Voor verzoekers bestaat deze schade uit enerzijds de onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst, zijnde internationaal erkende moeilijkheden dewelke thans worden ondervonden in Kaboel, temeer gelet op de geringe overlevingskansen dewelke beide verzoekers genieten gelet op de visuele en fysieke beperkingen. Ten

slotte stellen verzoekers dat uit het voorgaande blijkt dat zij hun land van herkomst verlieten uit vrees voor vervolging en dat zij hiervoor geen beroep konden doen op bescherming van dat land.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt eerste verwerende partij een kopie van een rapport van het UNHCR van 17 december 2010 genaamd '*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*' neer. De raadsman van verzoekers wordt ter terechtzitting de nodige tijd gegund om het document in te kijken en te repliceren. De raadsman van verzoekers bevestigt dat het desbetreffende stuk nuttig kan worden neergelegd.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers' asielaanvragen geweigerd omdat blijkt dat zij reeds lang tijd niet meer in Afghanistan woonachtig waren en moet besloten worden dat aan hun asielmotieven die onlosmakelijk verbonden zijn met hun voorgehouden verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, zoals omstandig wordt toegelicht, en zij aan de hand van hun verklaringen hun nood aan bescherming niet aannemelijk hebben gemaakt, en de documenten die zij voorleggen bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.4. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Kaboel/Afghanistan, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoekers. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoekers van feitelijke gegevens die behoren tot hun onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening

worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoekers daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.5. Van verzoekers, behorend tot de Sikh-gemeenschap, mag - gelet op het feit dat verzoekster ongeveer 36 jaar in Kaboel woonde, gezien zij volgens eigen verklaringen geboren is in Karte Parwan, niet ongeletterd is en les kreeg van een privé-leraar (vragenlijst CGVS verzoekster, p. 1-2, vraag 10, a), Dari, Punjabi en een beetje Engels spreekt (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 2-3), niet veel buiten komt, doch soms de daramsal bezoekt en soms naar vrienden of familie gaat (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 7) en spreekt met burens en moslims (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 2-3 en 7) en gelet op het feit dat verzoeker 40 jaar in Kaboel woonde, hij niet naar school kon gaan maar dat een blindenorganisatie hem zaken aanleerde, hij vaak naar de tempel ging (vragenlijst CGVS verzoeker, p. 1-2, vraag 10 a en b en gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3 en 4), hij de markt bezocht onder begeleiding van zijn vader (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3) en hij soms naar het nieuws keek (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5) - verwacht worden, ondanks hun visuele en fysieke handicap, dat zij afdoende kennis hebben over hun regio, de veiligheidssituatie en de belangrijkste elementen die bepalend zijn geweest voor de Afghaanse bevolking in het algemeen in de laatste decennia en kan van hen eveneens verwacht worden dat zij afdoende kennis hebben over de Sikh-gemeenschap in Afghanistan en Kaboel in het bijzonder, indien hun relaas op enige waarheid steunt.

Gebaseerd op de verklaringen van verzoekers, zoals die terug te vinden zijn in de vragenlijsten CGVS van 25 juli 2012 en in de gehoorverslagen van 24 oktober 2012, kon de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven dienaangaande terecht stellen dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt afkomstig te zijn uit Afghanistan en dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan hun asielaanvraag dat zich recentelijk zou hebben afgespeeld in Afghanistan. De Raad schaaft zich dan ook achter deze motieven.

2.6. In hun verzoekschrift beperken verzoekers zich verder tot de stelling dat de motivering van de bestreden beslissingen allerhande argumenten aanhaalt ter staving van het feit dat zij bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd omtrent hun verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituaties en de kritiek dat nergens gemotiveerd wordt waarom hij en zijn broer (waarschijnlijk doelen verzoekers op 'verzoeker en zijn echtgenote') niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, ondanks het feit dat door hen uitvoerig werd ingegaan op de conflicten die heersen in het land van herkomst en de onveilige situatie aldaar, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motieven die leiden naar de conclusie dat verzoekers niet aannemelijk maakten afkomstig te zijn uit Kaboel, Afghanistan en die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of ontcrachten. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Aangezien aldus in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen in voldoende mate.

De motivering met betrekking tot de door verzoekers ingediende stukken in de loop van de procedure voor het Commissariaat-generaal wordt door verzoekers niet betwist zodat de motivering dienaangaande dan ook staande blijft en wordt beschouwd als zijnde hier hernoemen.

2.7. Waar verzoekers menen dat de bestreden beslissingen geen motivering bevat waarom hij en zijn broer (waarschijnlijk doelen verzoekers op 'verzoeker en zijn echtgenote') niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, ondanks het feit dat door hen uitvoerig werd ingegaan op de conflicten die heersen in het land van herkomst en de onveilige situatie aldaar, stelt de Raad vast dat verzoekers er aan voorbijgaan dat zij hun verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren niet aannemelijk hebben gemaakt waardoor niet kan overgegaan worden tot een onderzoek van de gegrondheid van hun asielaanvraag gezien het land dat geacht wordt bescherming te bieden niet kan bepaald worden alsook de regio waarnaar verzoekers zouden dienen terug te keren bij afwijzing van hun asielaanvraag, en waarvan aldus de veiligheidssituatie beoordeeld dient te worden, niet kan worden bepaald.

Verzoekers maakten niet aannemelijk heden de Afghaanse nationaliteit te bezitten, gelet op het ongeloofwaardig karakter van een verblijf de laatste jaren of zelfs de laatste decennia in Afghanistan en gelet op het ontbreken van een bewijskrachtig stuk, zodat hun stelling dat zij behoren tot een etnische minderheid in een land van conflicten waar zij niet kunnen rekenen op bescherming van hun land, niet dienstig is.

2.8. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoekers afkomstig zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoekers zouden verwijzen naar de veiligheidssituatie voor Sikh, de etnische minderheid, in Afghanistan, land van conflicten, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van een dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over hun afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekers geen reëel zicht bieden op hun nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)). Verzoekers' kritiek - dat nergens wordt gerefereerd aan de specifieke handicap van verzoekers, dat nochtans in het kader van de subsidiaire bescherming rekening gehouden moet worden met de specifieke eigenschappen van verzoekers, dat zij zich geenszins zonder hulp van derden kunnen verplaatsen en telkenmale op derden zouden zijn aangewezen om hen in veiligheid te stellen, dat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de visuele en fysieke handicap van verzoekers, dat de beschermingsregel de mogelijkheid moet nagaan of verzoekers in hun land van herkomst, minstens het land waartoe zij zouden gebracht worden bij een repatriëring, 'hen in staat stelt hen voldoende bescherming te bieden'; dat, gelet op hun behoren tot een minderheid in Afghanistan, die niet geruggesteund wordt door de overheid en geconfronteerd wordt met de onveilige toestand in Kaboel, afdoende moet gemotiveerd worden waarom de subsidiaire bescherming niet wordt toegekend en dat de schade, waarop een reëel risico bestaat, bestaat uit de internationaal erkende moeilijkheden dewelke thans worden ondervonden in Kaboel, temeer gelet op de geringe overlevingskansen voor verzoekers gelet op de visuele en fysieke beperkingen – is aldus, gezien het gebrek aan elementen betreffende de herkomst van verzoekers – niet dienstig.

2.9. Voor zover verzoekers zich voor hun vraag om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zouden beroepen op hun handicap, wijst de Raad er op dat verzoekers zich voor de beoordeling van hun medische problemen van de geëigende procedure dienen te bedienen, i.e. de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

2.10. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoekers menen dat de bestreden beslissingen niet in rechte motiveren waarom zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad naar wat dienaangaande uiteengezet werd in punt 2.6. In zoverre verzoekers nog zouden menen dat de bestreden beslissingen niet afdoende motiveren waarom *in casu* de subsidiaire bescherming niet wordt toegepast gelet op hun behoren tot een minderheid in Afghanistan die niet geruggesteund is door de

overheid en geconfronteerd met de onveilige toestand in Kaboel, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande werd uiteengezet onder punt 2.8.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tot schorsing gericht tegen de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (*13quinquies*)

3.1. In een enig middel beperken verzoekers zich ertoe enkel kritiek aan te voeren jegens de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Op grond van artikel 36/69, §1 van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder middel in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekers blijven in hun verzoekschrift manifest in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel tegen de bestreden beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker aan te brengen. Het enige middel in het verzoekschrift aangebracht is integraal gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen strekkende tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep in zover het gericht is tegen de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het beroep inzake de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER